

Ponts per la llum

Nadia Ghulam, Susagna Escardíbul, Núria Gassó

Hi havia una vegada dos joves de la mateixa família que vivien en països diferents: l'Asmaye i l'Ahmad.

Durant els primers anys de la seva vida havien viscut a la mateixa casa, eren cosins. Però un dia els pares de l'Ahmad havien dit que calia que marxessin a viure a un altre país i des d'aleshores no s'havien tornat a retrobar.

Es veien sovint a la pantalla del telèfon o l'ordinador, els seus pares seguien en contacte i ells es miraven als ulls i se somreien amb timidesa, perquè ara que tenien aquella edat estranya en què el cos els començava a canviar ja no sabien gaire què dir-se. Se setien llunyans a cada banda de la pantalla, però sentien la força del vincle, l'estima entre cosins que era més forta que qualsevol distància.

L'Asmaye recordava sovint els temps en què jugava a fet i amagar amb el seu cosí Ahmad al camp de tarongers i ho enyorava.

La primera persona a la que va trucar amb el seu primer mòbil va ser al seu cosí. Al principi hi va haver molts silencis i riures nerviosos, però mica en mica es van anar recordant de tot el que havien compartit quan eren petits i el temps va desaparèixer i la conversa es va anar allargant fins que sense adonar-se'n, s'havia fet fosc. Havien parlat de tantes coses,... de com havia sigut la seva vida des que s'havien separat, de com es vivia a cada país...

Va ser així com l'Asmaye va saber que el seu cosí estava treballant pel govern del seu país i s'encarregava de construir murs i fronteres.

Al país on vivia l'Ahmad hi havia uns governants que no paraven de dir que les persones i tot el que venia de l'exterior era dolent. Feien que la gent tingués molta por, i no escoltaven aquells que els explicaven històries boniques d'altres llocs del món.

Deien que havien de crear murs al voltant del seu país per protegir-lo de les persones que vénen de lluny i que tenen altres costums i tradicions. I amb aquest pensament havien fet construir una gran muralla que envoltava tot el país.

Cada dia s'aixecaven uns quants metres més de paret, i la muralla era tan alta que ja no es podia veure la posta de sol. Però el pitjor de tot era que ja no hi podia entrar ni sortir ningú.

El més curiós és que en aquell país tothom semblava mig adormit, segons deia l'Ahmad, perquè ningú es queixava,... només feien la seva feina i no s'atrevien a dir res ni a fer res que se sortís del que deia el Govern. Tenien por de tot, però especialment del que hi havia a l'altra banda del mur. S'havien acostumat a la presència d'aquelles parets tan altes, les havien decorat amb pintures i plantes, hi havien construït cases enganxades, i ja els hi semblaven tan normals i agradables que els hi donaven seguretat i confiança. Tenien por i no somreien. La seva vida era gris i apagada, el sol no els il·luminava mai.

L'Asmaye va reflexionar molt després de la conversa amb el seu cosí, es va passar nits sense dormir, amb el cos inquiet, remonent-se entre els llençols. Se sentia molt trista perquè no entenia com podia estar passant tot això. Es preguntava per què havien d'existir les fronteres entre països, no entenia per què hi havia éssers humans que es creien més importants i poderosos que els altres.

Amb aquella muralla no podria anar mai a visitar la seva família, no es podrien retrobar mai. I ell no podria sortir mai d'aquell país, no podria tornar a veure sortir el sol, no podria gaudir dels paisatges, les gents, els menjars ni les cançons d'altres indrets meravellosos del món. Tot plegat li semblava un gran desgavell.

Un dia, l'Asmaye es va vestir amb roba d'obra, com la roba que portava el seu cosí quan anava a treballar a la construcció dels murs. Va caminar fins al pont que creuava el riu i que comunicava el seu poble amb el poble veí. Era un pont antic, de pedra, que s'alçava majestuós sobre el gran riu que regava les terres de tota la vall.

Es va treure el nou mòbil de la butxaca i va gravar un vídeo.

Amb veu ferma i mirant directament a la pantalla va dir: *us falta llum en aquest país, necessiteu veure la llum del sol, descobrir el món exterior, on hi ha paisatges preciosos i gent meravellosa. Viviu tancats dins una muralla tan*

alta que no veieu l'horitzó. Però entre tots i totes podeu foradar aquest mur que us oprimeix. Feu forats i mireu què hi ha a fora. No heu de tenir por, la llum us donarà vida, coneixement i felicitat.

Al final del vídeo es va enretirar i va gravar l'escena que tenia al darrera: la posta de sol tenyia l'aigua del riu de taronja i els reflexos espurnejaven dansant amb alegria. *Més ponts i menys murs!*, va dir per acabar.

Va enviar el vídeo al seu cosí, el va penjar a les xarxes socials i el va enviar als mitjans de comunicació.

I a mesura que van anar passant les hores el vídeo es va fer viral i va arribar a molta gent de tot arreu. Aleshores les persones d'aquell país emmurallat es van anar apropant al mur. El tocaven, se l'estudiaven. Estaven tan acostumats a tenir-lo que alguns no s'havien ni adonat de la seva existència. Tota la població es va anar acumulant al costat del mur, van agafar pics, pals i totes les eines que van poder i van començar a foradar-lo.

Es va fer fosc i van seguir treballant tota la nit.

I al despuntar l'alba algú va dir: *mireu!*

Per un dels forats entrava un raig de sol, el primer del dia. Es va fer silenci i la llum va penetrar cap a dins del mur i va il·luminar els rostres de les persones que, atònites, retrobaven el record del raig de sol acariciant la seva cara.

La llum ho va anar inundant tot.

Van seguir picant durant molts dies fins que els forats es van anar convertint en passadissos i més tard en ponts per on podien anar i venir d'un costat a l'altre del mur.

I aquell anar i venir a través dels ponts i aquella llum del sol que ho tenyia tot de grocs, taronges i mil tonalitats intenses van fer que les persones es descobrissin somrient tot el dia, amb ganes de cantar i ballar, amb il·lusió i alegria. Els havia marxat la por.

Van anar descobrint els habitants dels països veïns amb timidesa i curiositat, i poc a poc van anar aprenent a conviure amb persones que vivien de diferents maneres i parlaven en altres llengües.

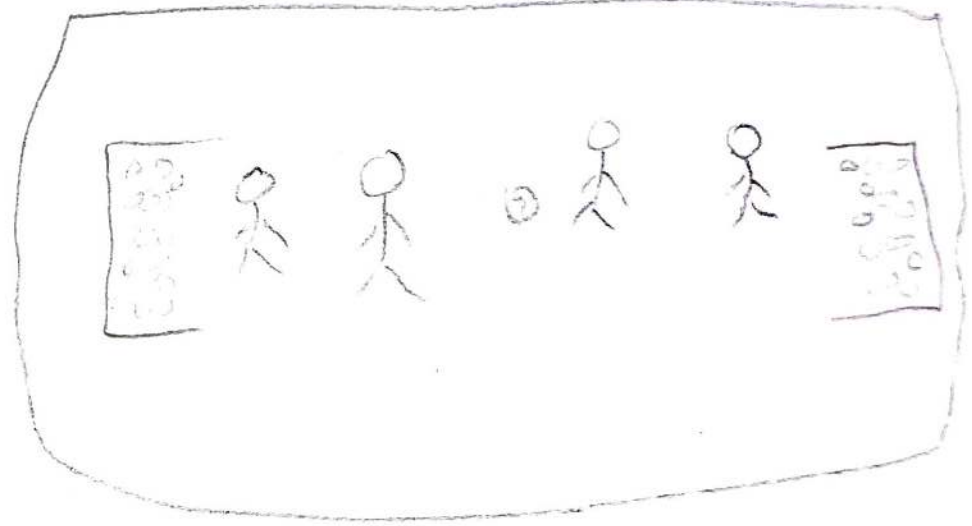
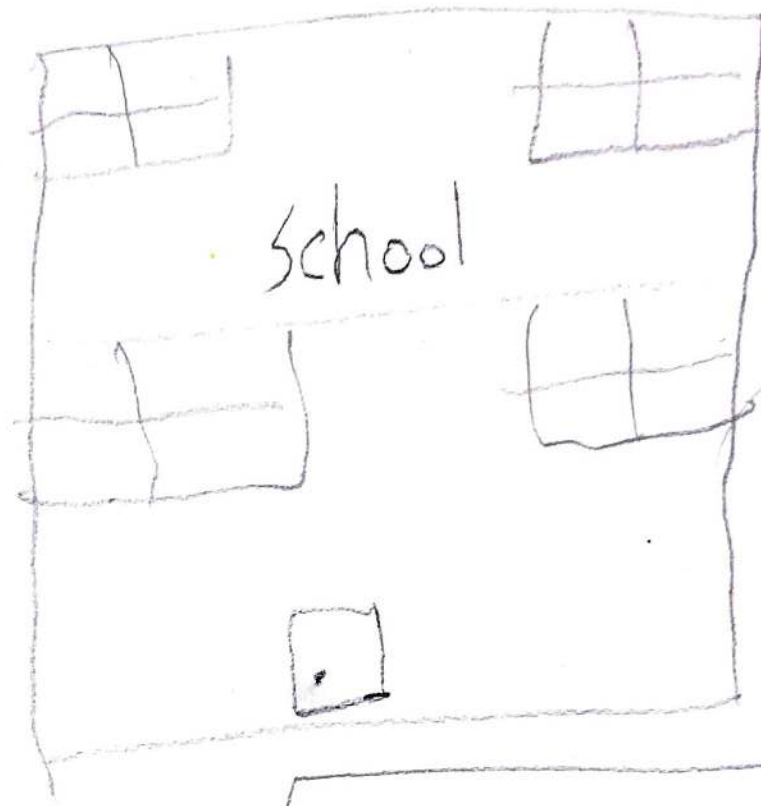
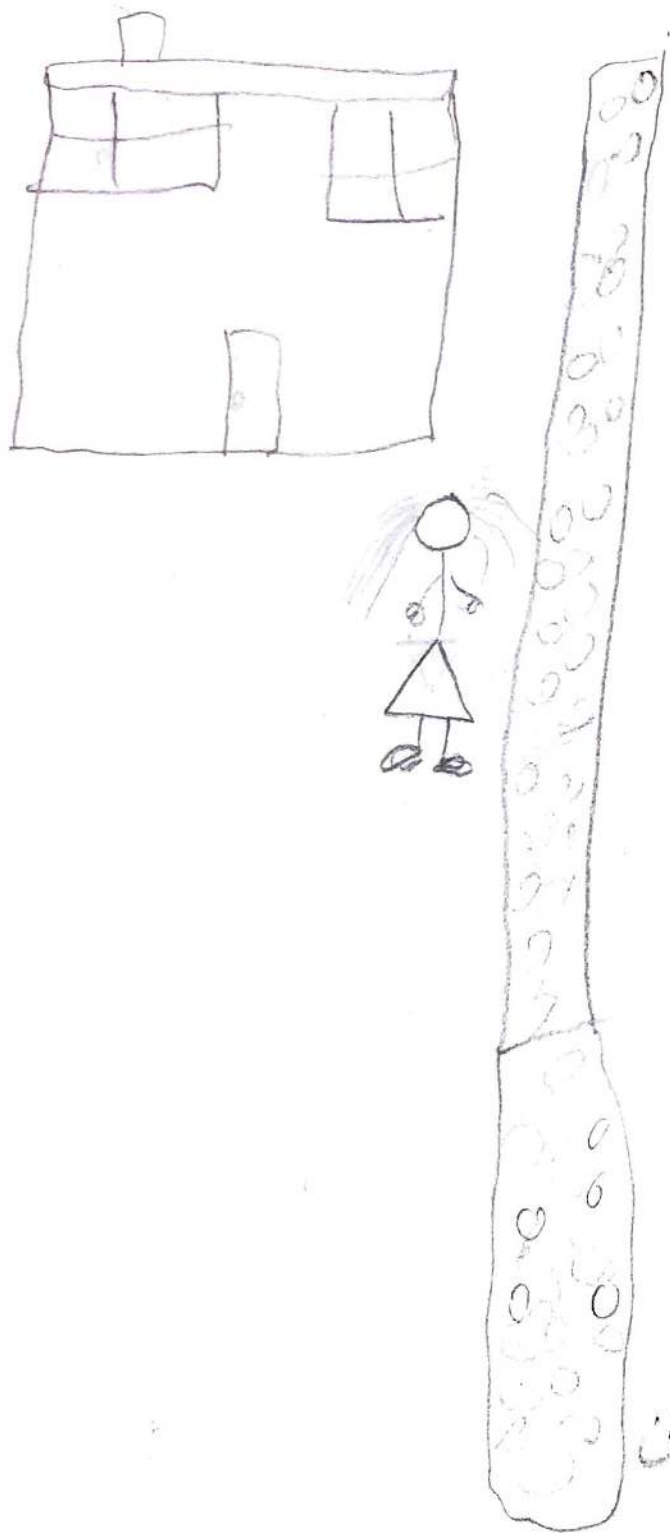
Aleshores l'Ahmad va tenir una idea: el seu país necessitava un nom nou, li dirien "**El país de la llum**". Perquè ara tenien llum; entre tots i totes havien triat transformar les pors en esperança i aprendre a conviure construint ponts enlloc de murs. Ponts d'ajuda, de respecte, de solidaritat i de pau. Volia animar a tots els països del món a construir **més ponts i menys murs**.

Uns dies més tard, el mòbil de l'Asmaye va vibrar a la seva butxaca. Va mirar la pantalla. Era un missatge de l'Ahmad. *Estic esperant-te al camp de tarongers. A veure si em trobes.*

Com diu un proverbi afganès: "Oblida el passat i mira el futur". El futur està a les nostres mans i de nosaltres depèn que es construeixin més ponts i menys murs.

#MespontsMenysmurs

به امید این که همه بچه‌ها درس بخوانند

Fereshteh-Rezayi

حسادت

طمع

تقدیر

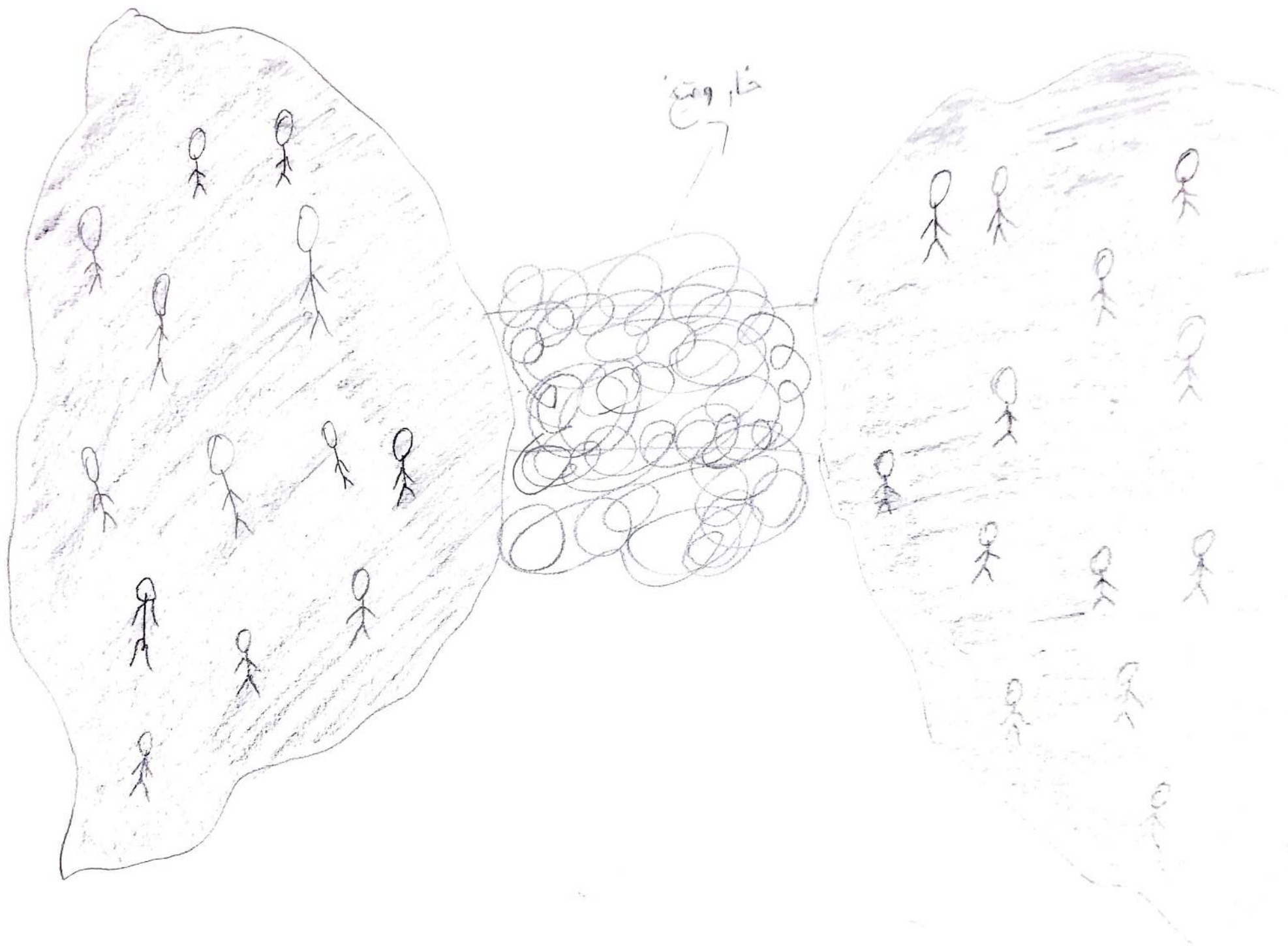
دشمنی

دفع

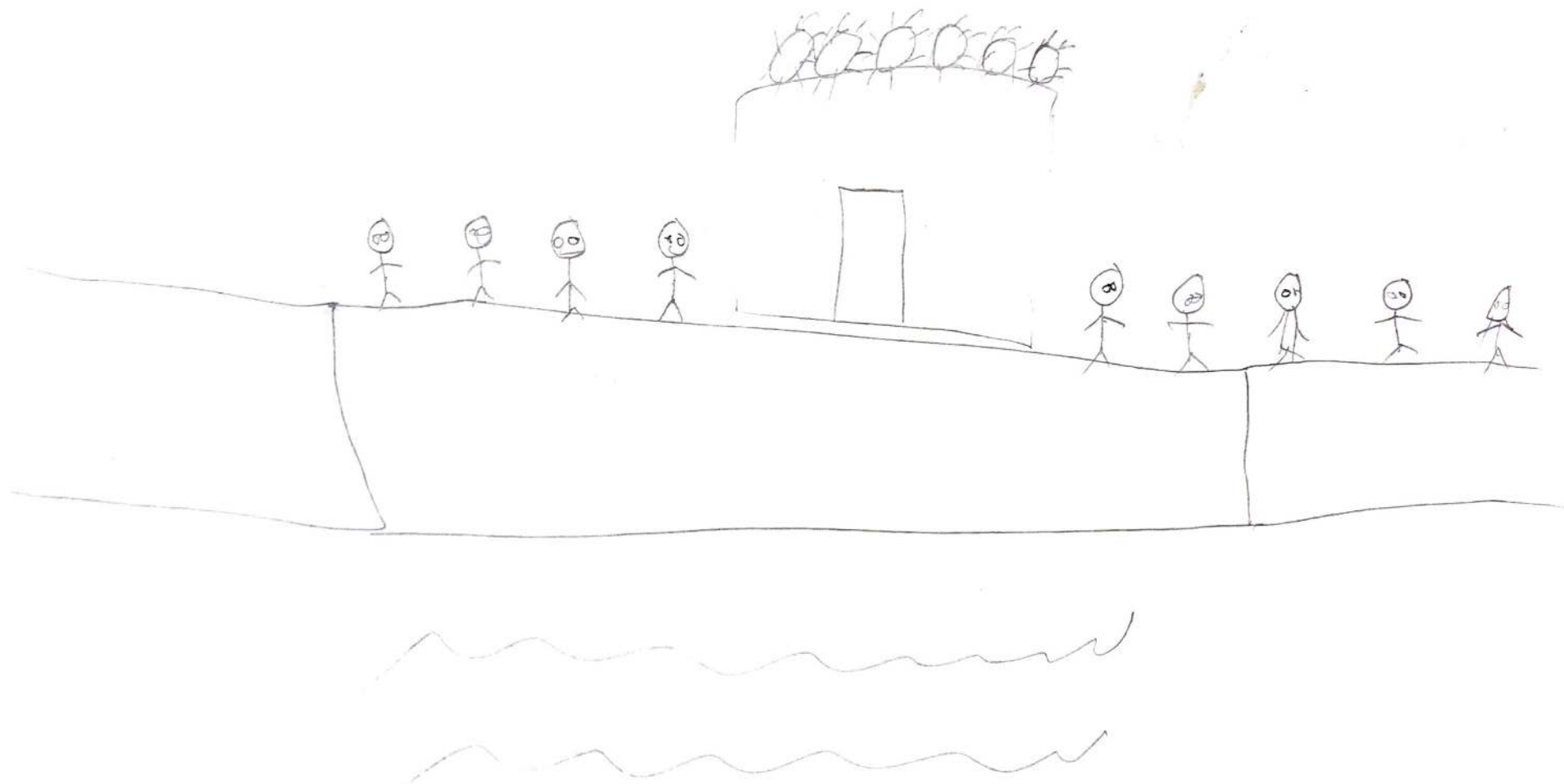
کسب

فقد

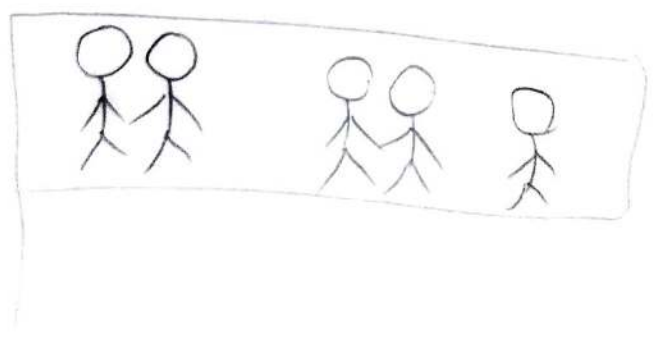
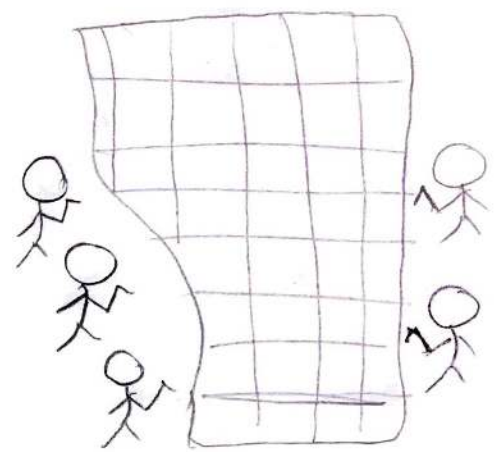
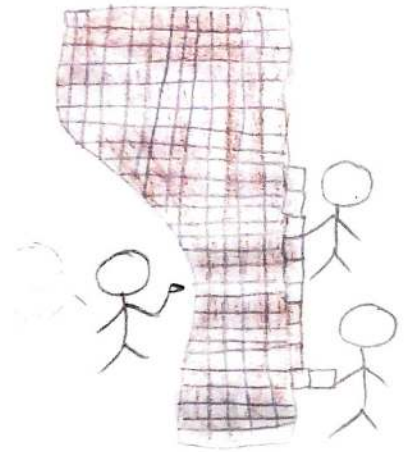

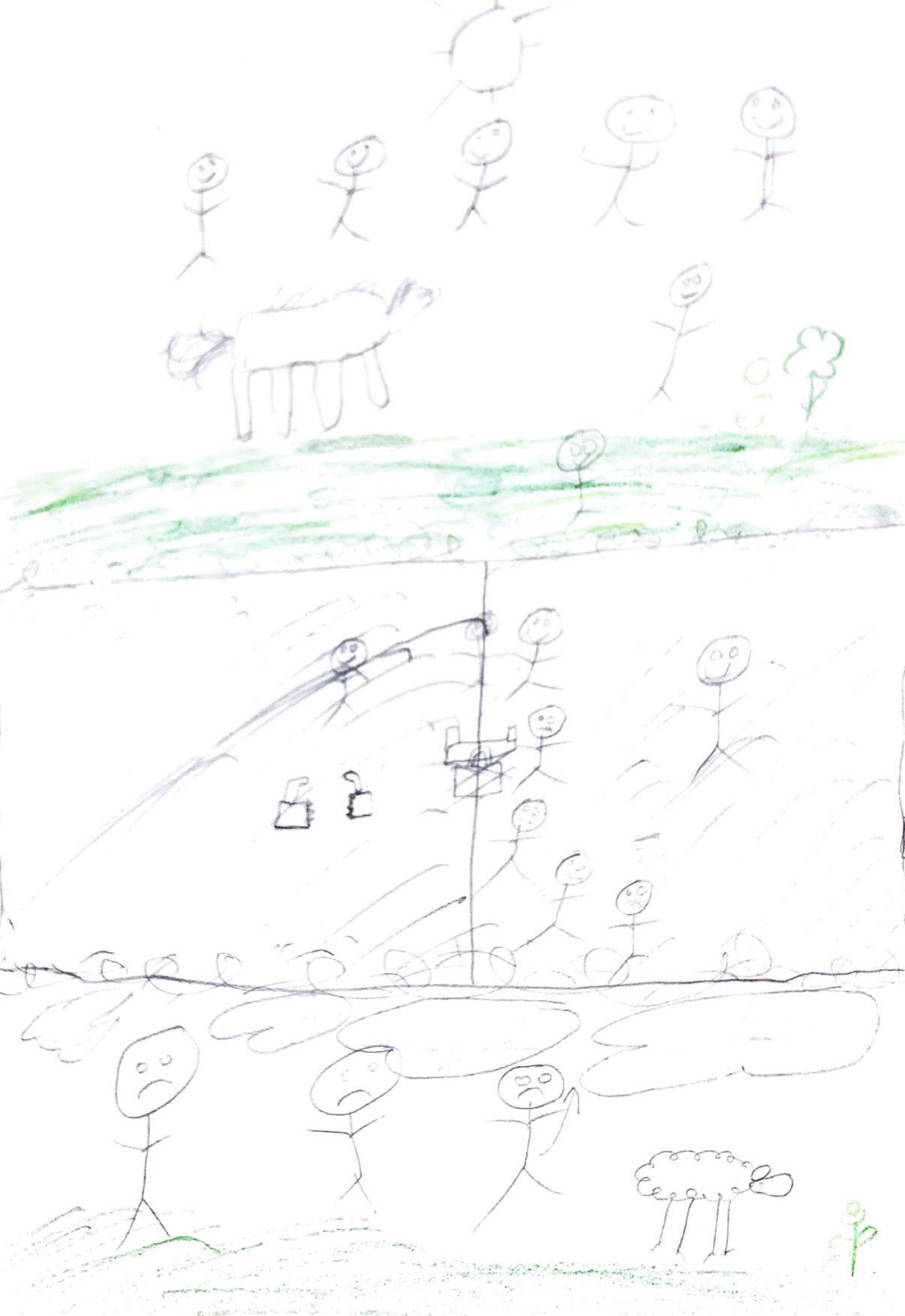

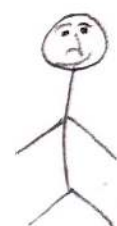
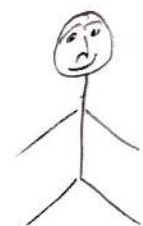
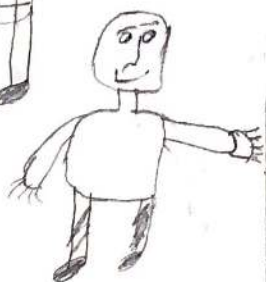

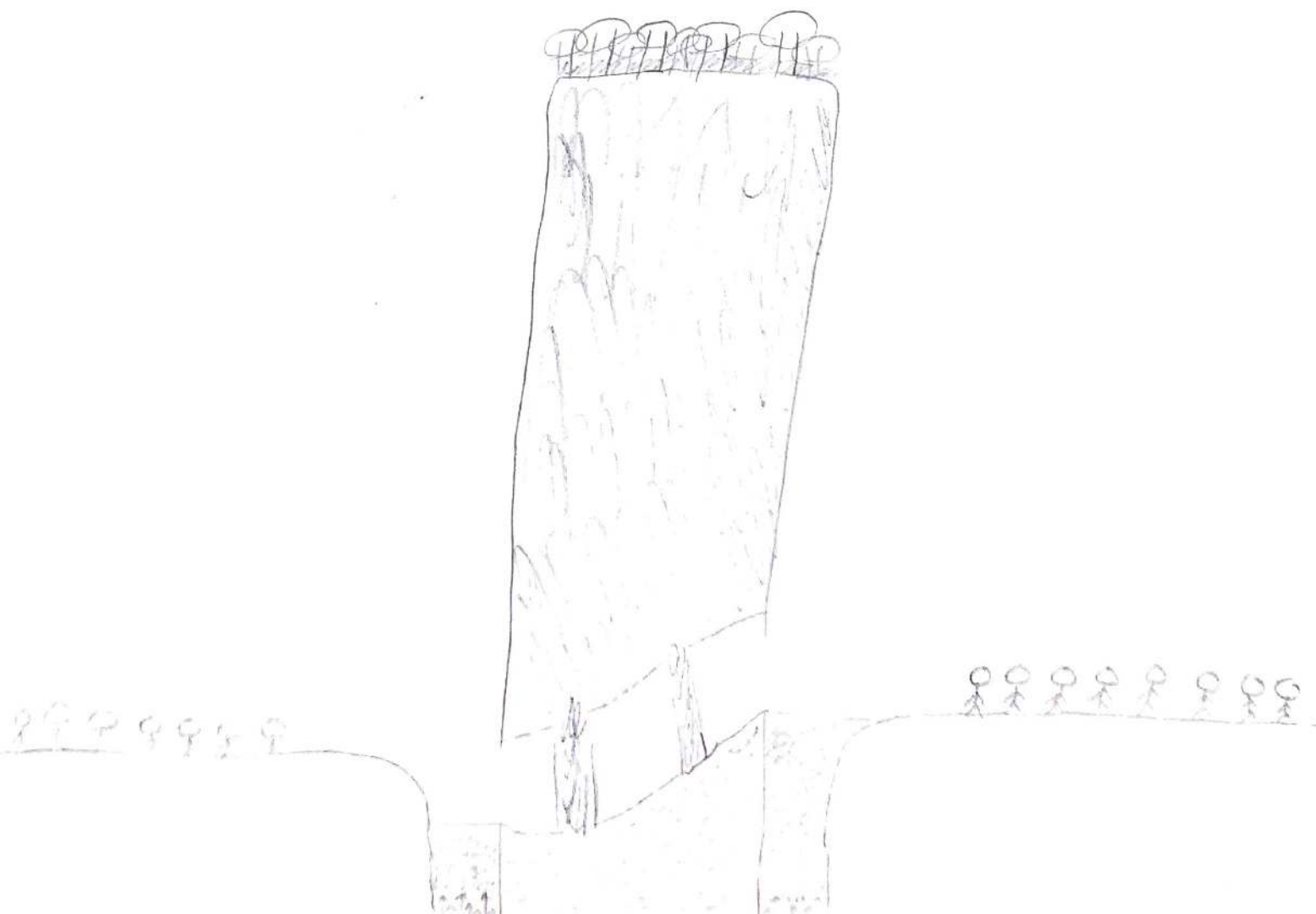
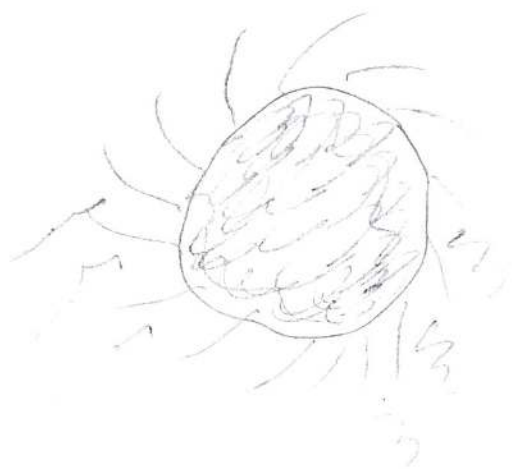

اندری برقی
علم
سرور کی

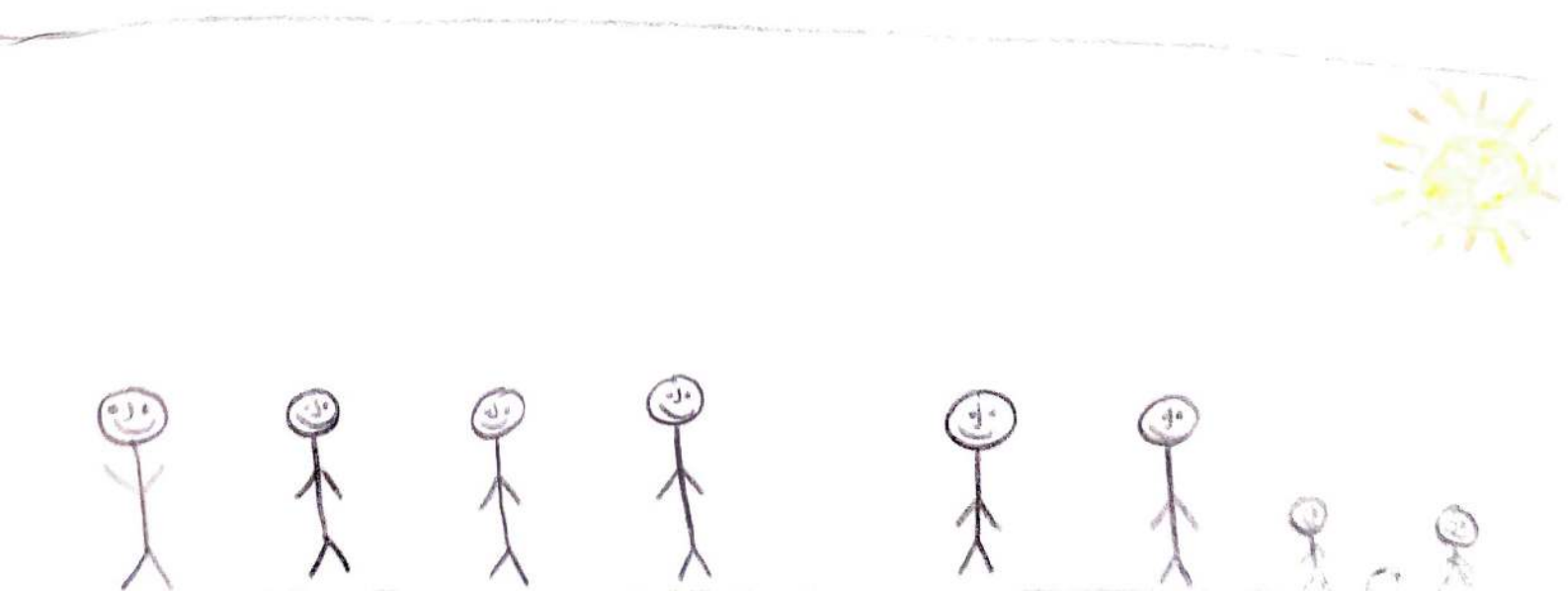
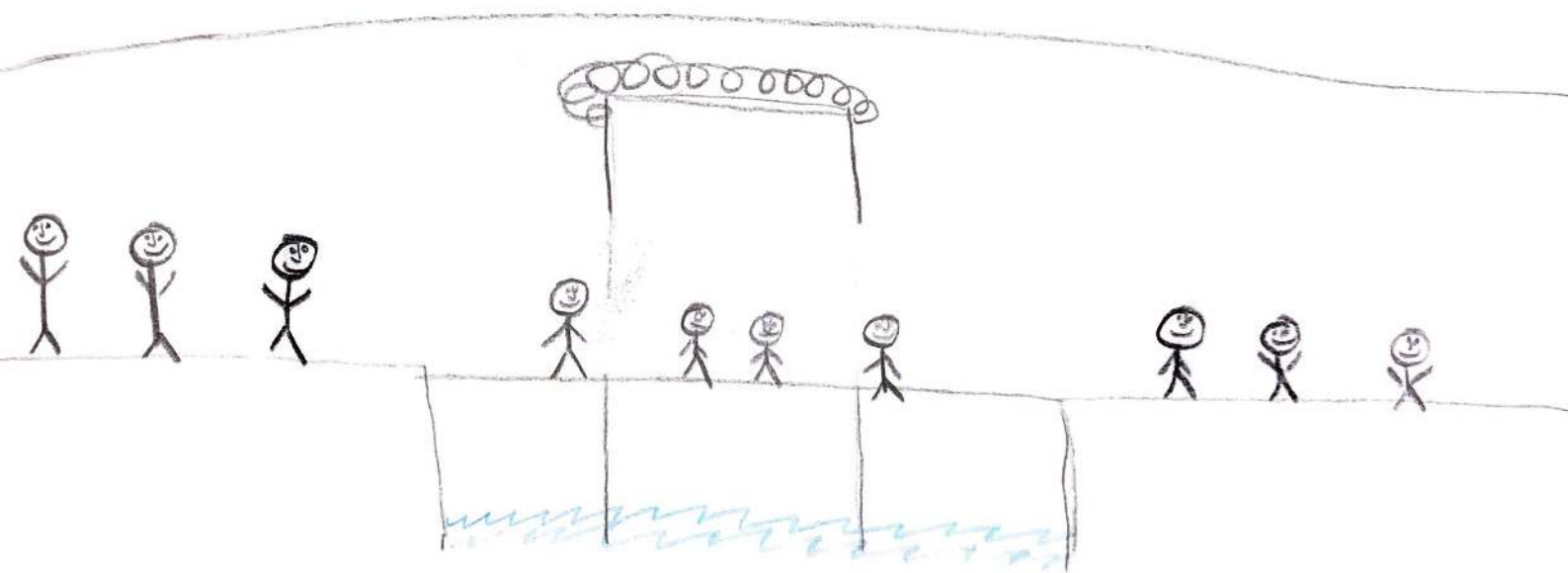
ملاقاتیہ از شکستہ ۱۳۵۰

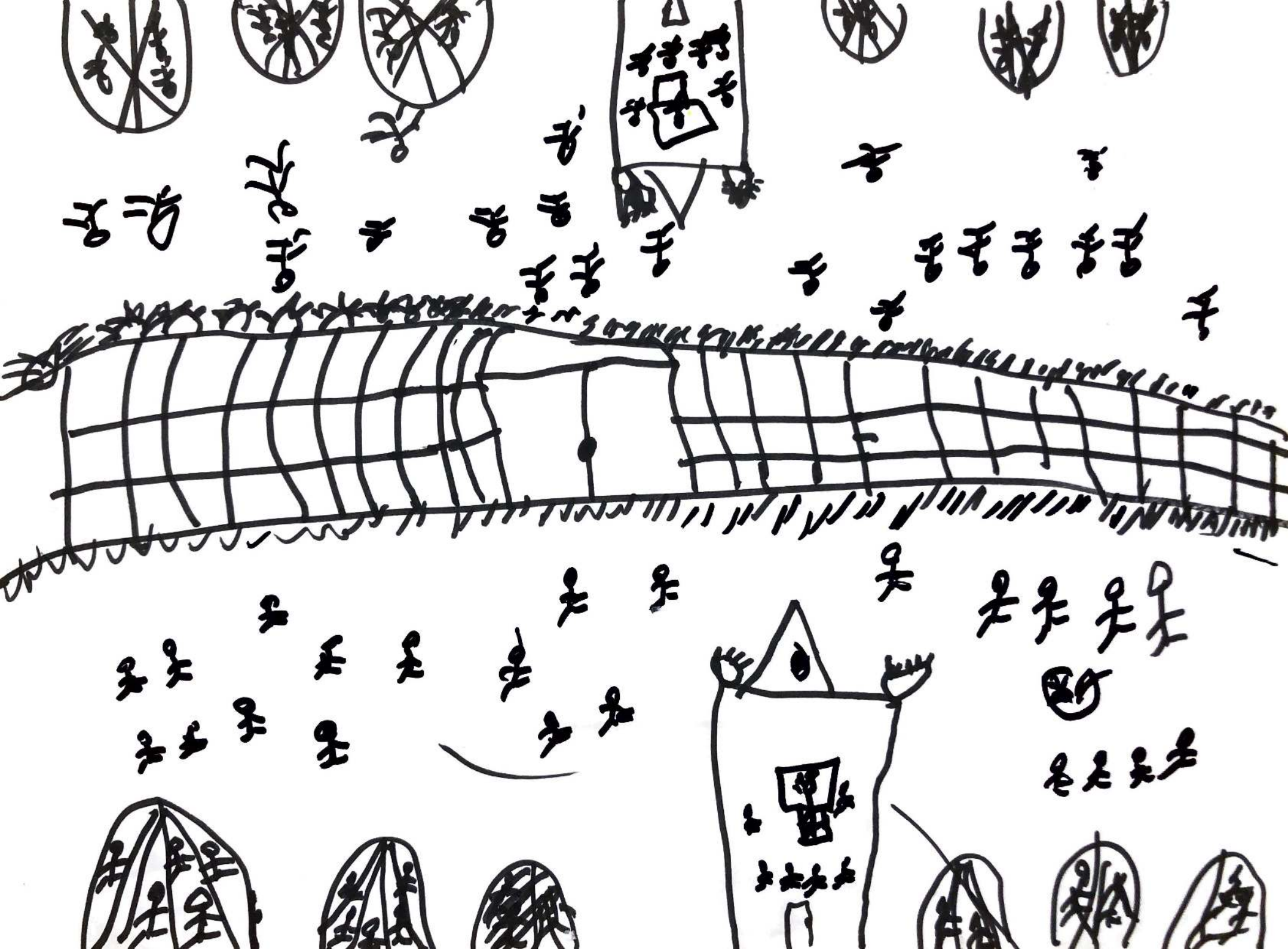
کعبہ المکات
کعبہ المکات
بی بی

روح

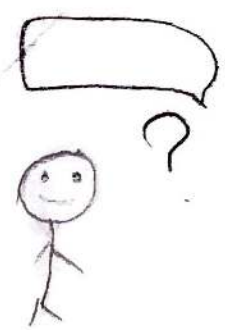

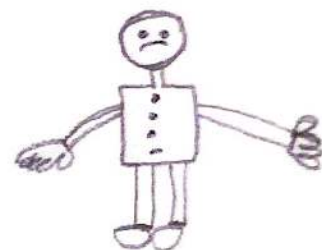
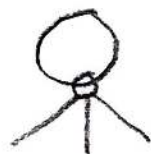
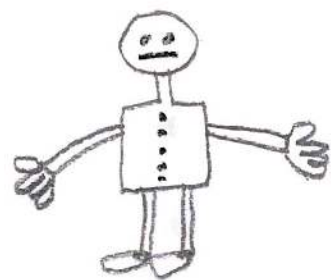
naftab

... ..

Enteino

تلاش

غرق بین دختر و سپرد افغان

محروم بودن از امکانات

بیسوادگی

حرف های مردم

ترس از عصبانیت والدین

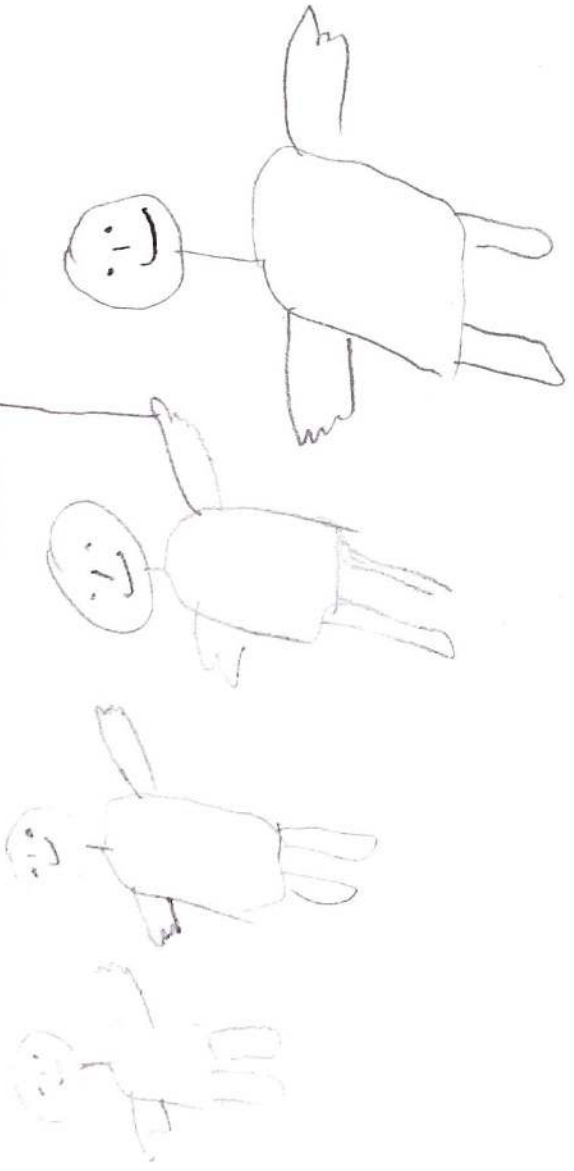
باورهای بالایی

رویاها و آرزوها

هدف ها

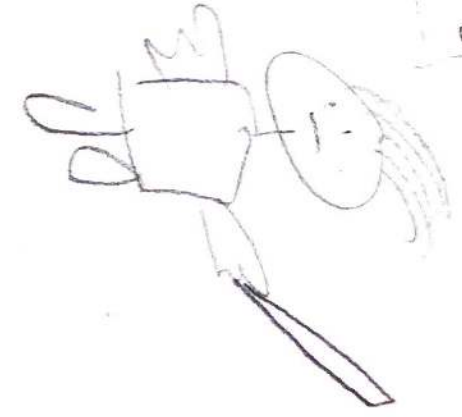
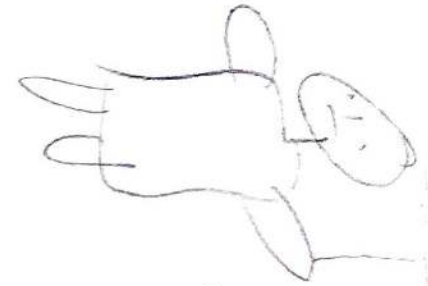
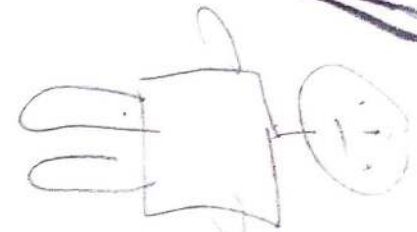
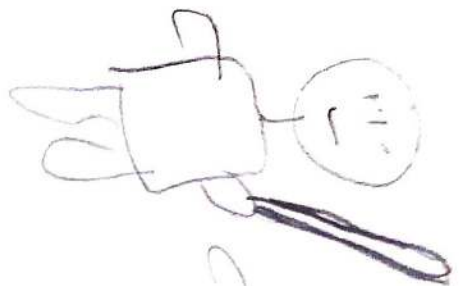
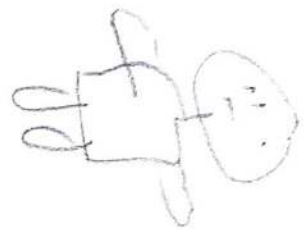
والله الله محمد رسول الله

باورهای عارف

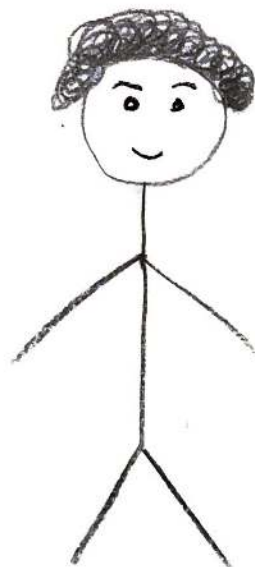
بقدران استیاء

بقصب

آیا حسین

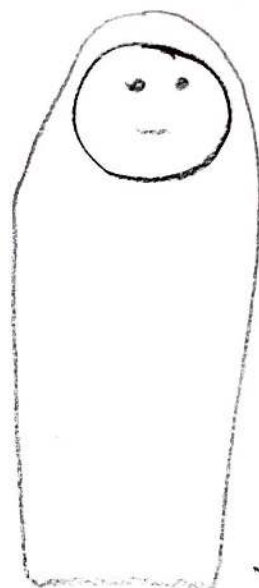
✓ پسر

X

X

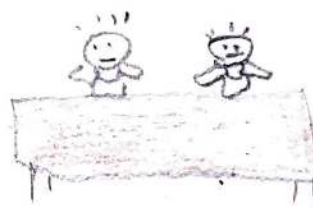
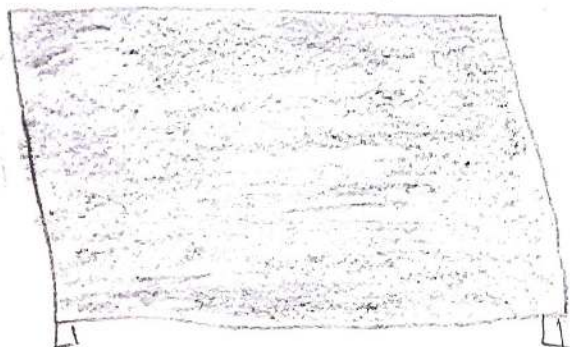
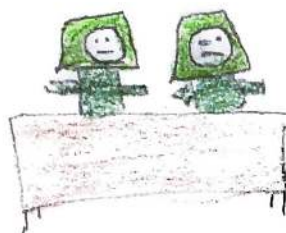
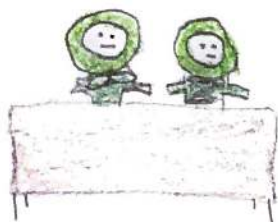
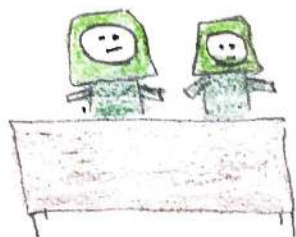
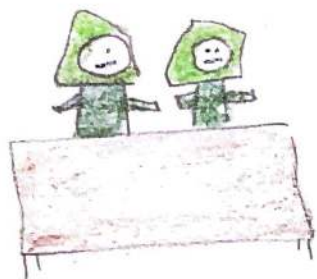
تبعیض جنسیتی نداشته باشیم
همرد و مساوی هستند و هیچکونه
تفاوتی با یکدیگر ندارند

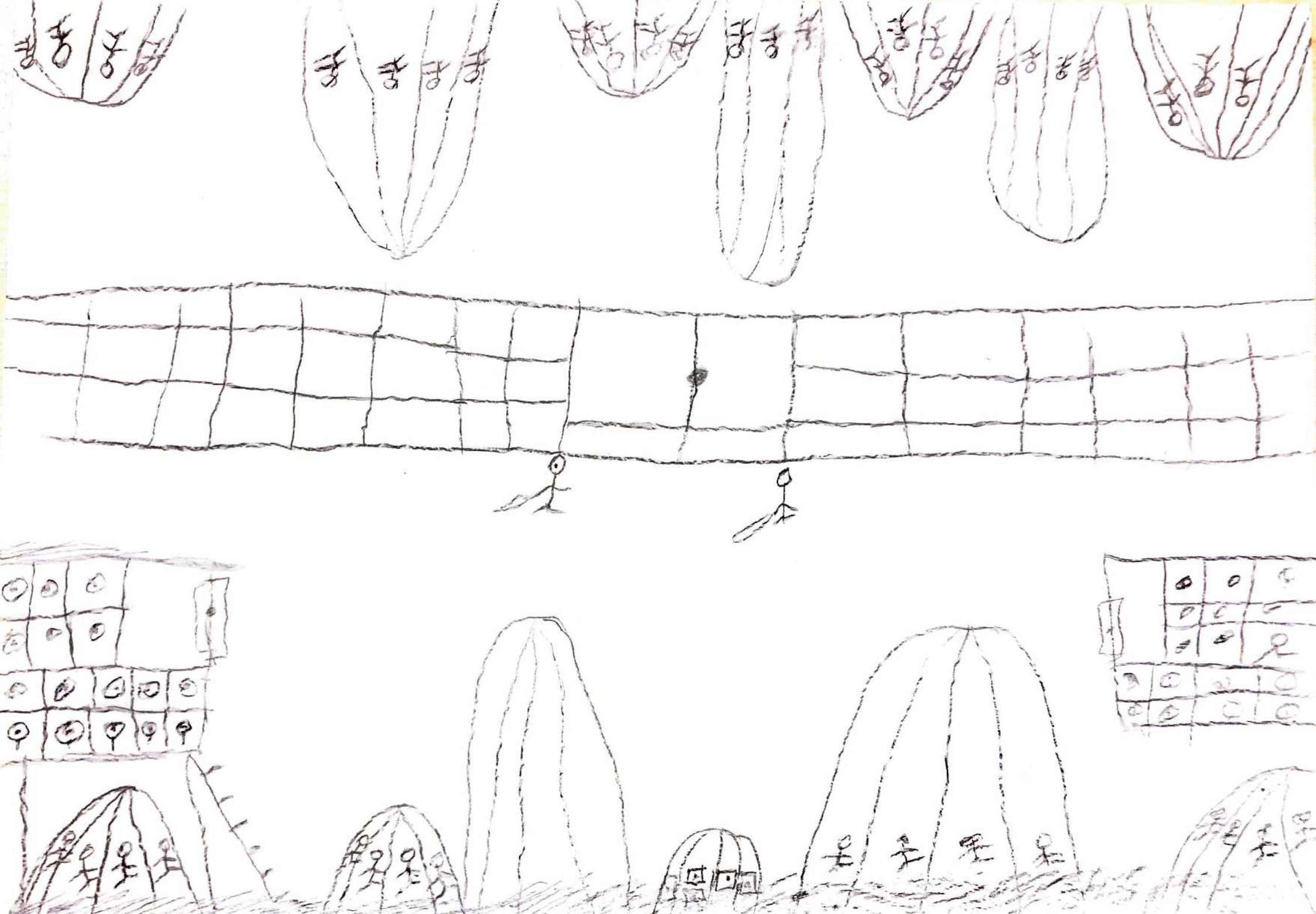
اینها حق هیچکونه محبت ندارند

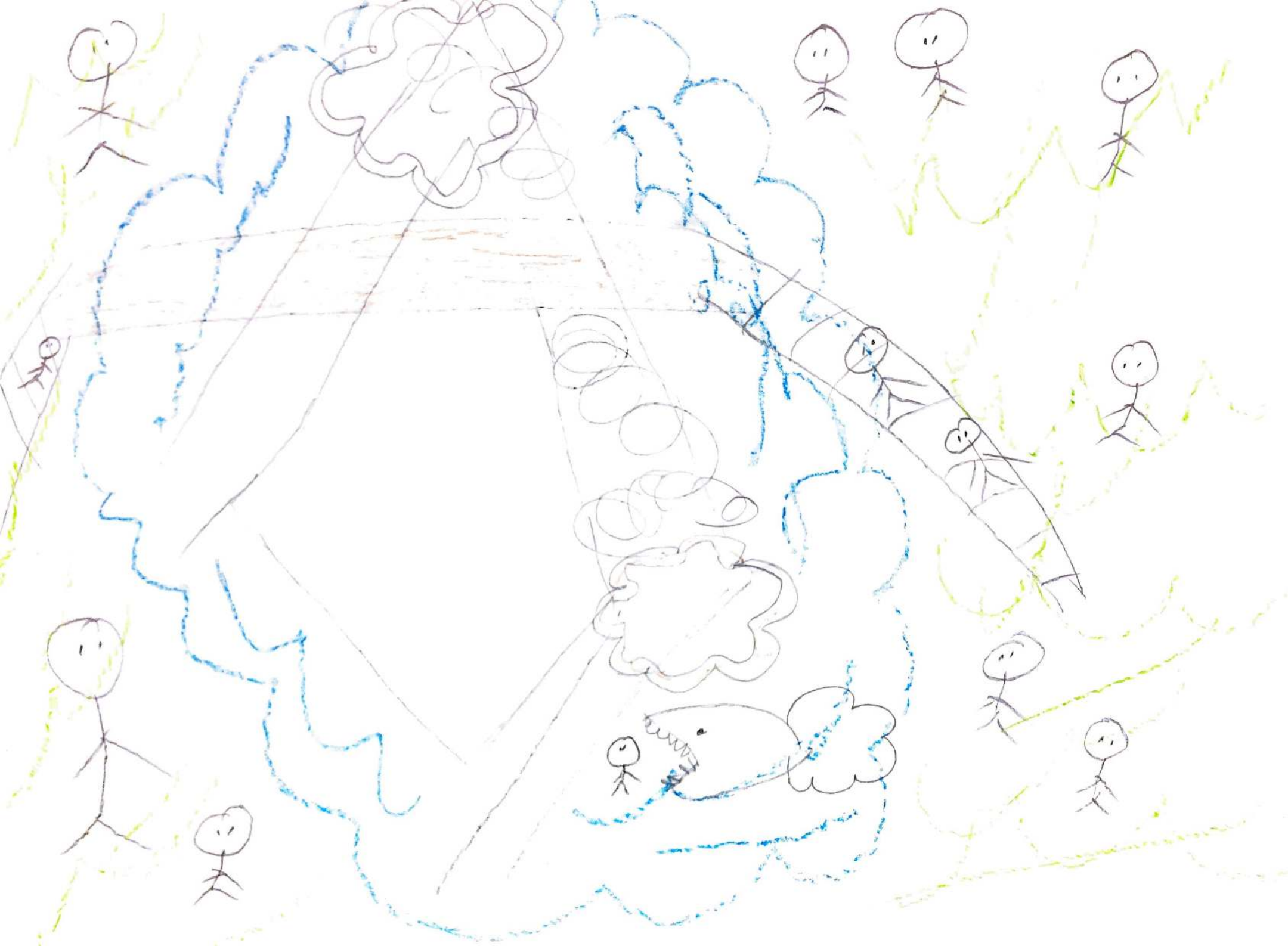
از اینگونه شود

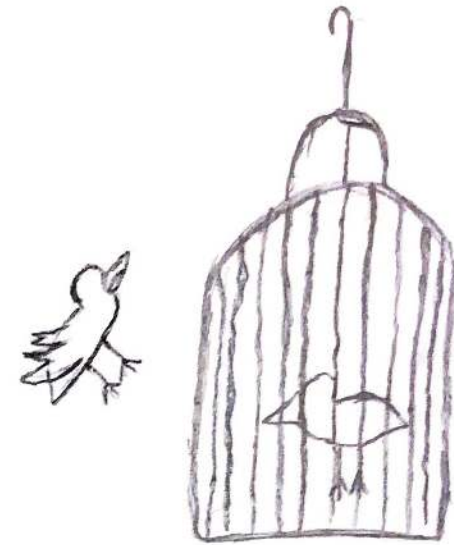
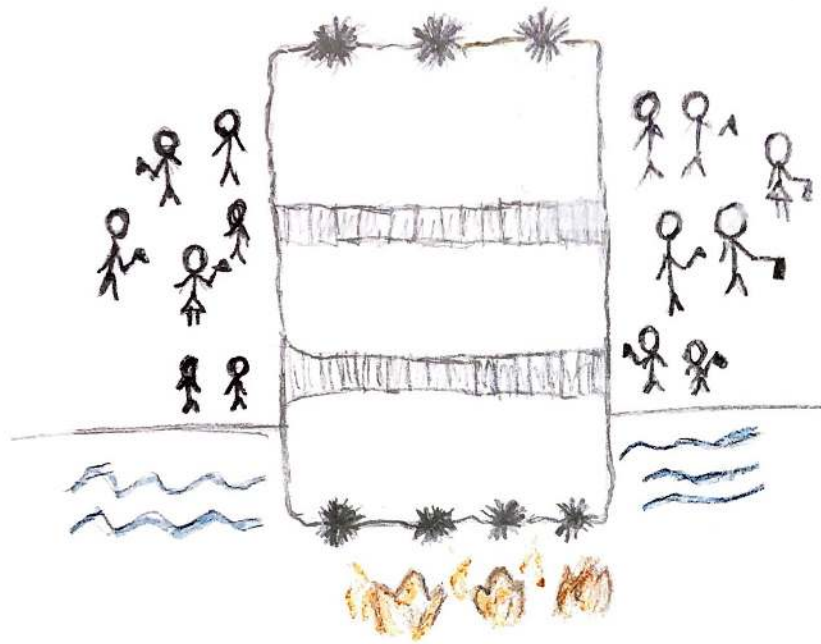

مردم میگویند هنرزه است
دلش نشود من خواهم
بیشتر است

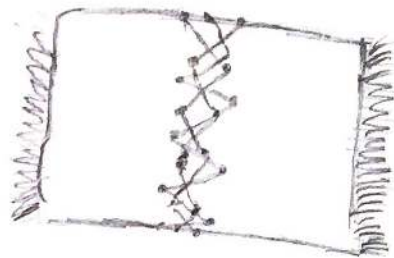

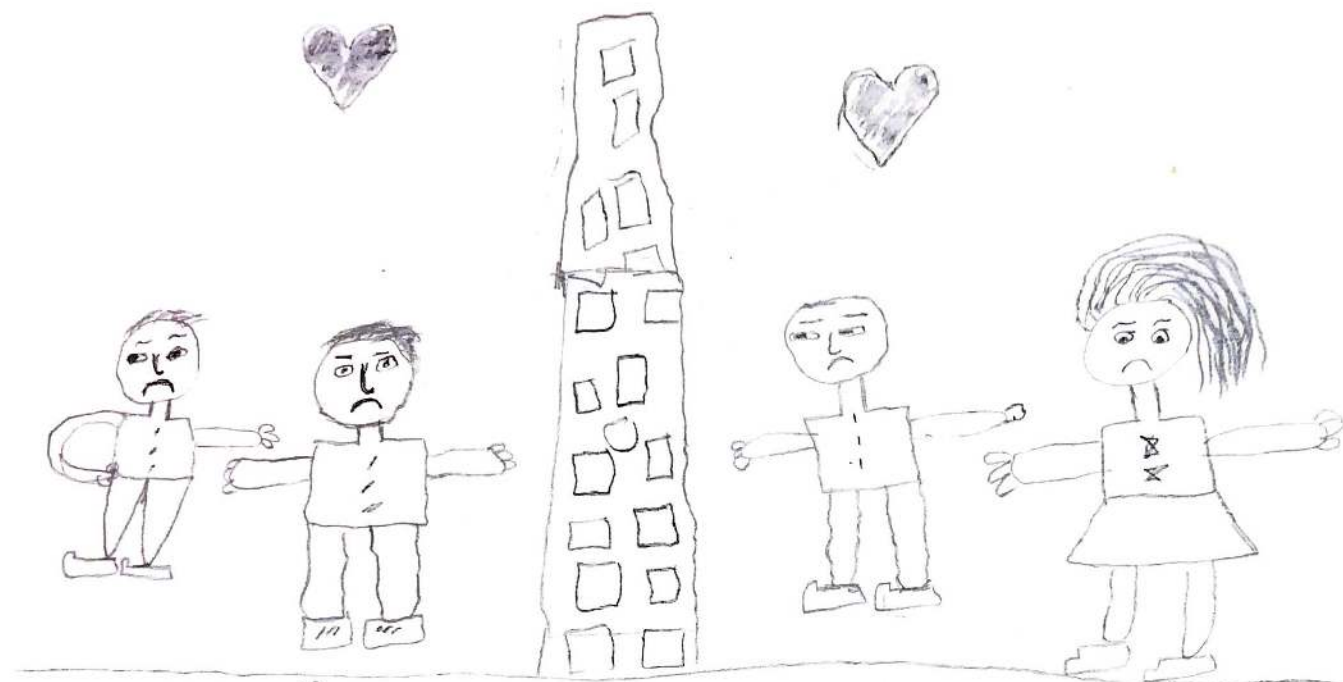

تا خوش دلت
نخواست یا علی قلعه
بسیار از زندان
بیرون بیاید

زخم بعضی مرغان سایه بدو زیم
اما صیقلیت دردی که در سفا
دوختن بود و فراوانی نمائیم.

بیدارست خود که در اندیشه
خوشبخت، بولار / به بخت ایما لیل
چند روزی باقی

و من استیلا

